

**Skarga wniesiona w dniu 22 października 2007 r. —
Balieu-Steinmetz i Noworyta przeciwko Parlamentowi
Europejskiemu**

(Sprawa F-115/07)

(2007/C 315/92)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Marie-Thérèse Balieu-Steinmetz (Sanem, Luksemburg) i Lidia Noworyta (Bruksela, Belgia) [przedstawiciele: S. Orlandi, A. Coolen, J.-N. Louis i E. Marchal, avocats]

Strona pozwana: Parlament Europejski

Żądania strony skarżącej

- uznanie za niezgodny z prawem art. 1 regulaminu wewnętrznego przyjętego przez organ powołujący w sprawie zryczałowanego dodatku za godziny nadliczbowe, o którym mowa w art. 3 załącznika VI do regulaminu pracowniczego, obowiązującego od 1 maja 2004 r., ustalający warunek zgodności godzin nadliczbowych z prawem;
- stwierdzenie nieważności decyzji organu powołującego z dnia 18 grudnia 2006 r. oddalającej wniosek L. Noworyty z dnia 6 lipca 2006 r. oraz decyzji oddalającej w sposób dorozumiany z dnia 13 listopada 2006 r. wniosek M.-T. Balieu-Steinmetz z dnia 13 lipca 2006;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu swojej skargi skarżące podnoszą najpierw naruszenie praw podstawowych, zasad ogólnych oraz Europejskiej Karty Społecznej, zgodnie z którymi wszyscy pracownicy mają prawo do odpowiednich warunków pracy, w szczególności w zakresie czasu pracy oraz wynagrodzenia lub odszkodowania za przepracowane godziny nadliczbowe lub ze względu na szczególne cechy organizacji czasu pracy.

Ponadto twierdzą, że w odróżnieniu od art. 56a i 56b regulaminu pracowniczego, art. 3 załącznika VI do regulaminu pracowniczego nie uzależnia możliwości przyznania zryczałowanego dodatku za przepracowane godziny nadliczbowe w szczególnych warunkach pracy od tego, czy godziny te zostały przepracowane w sposób prawidłowy. Według skarżących, organ powołujący dopuścił się błędu co do prawa poprzez dodanie tego warunku do regulaminu wewnętrznego w sprawie zryczałowanego dodatku za godziny nadliczbowe.

Organ powołujący dopuścił się również oczywistego błędu co do prawa poprzez wskazanie, że urzędnicy zatrudnieni po dniu 1 maja 2004 r. nie mogą korzystać z takiego dodatku, chociaż możliwość taka została wyraźnie przewidziana w art. 1 regulaminu wewnętrznego.

Ponadto skarżące podnoszą, że decyzja o odmowie jakiegokolwiek wynagrodzenia czy odszkodowania za szczególne warunki pracy naruszyła art. 56a i 56b regulaminu pracowniczego, jak również zasadę równości traktowania.

Wreszcie według skarżących, stanowisko Parlamentu nie jest spójne, ponieważ dyrektor generalny dyrekcji generalnej ds. Urzędu Przewodniczącego potwierdził, że osoba pracująca w centrali telefonicznej nie świadczy godzin nadliczbowych zgodnie z prawem, podczas gdy organ powołujący stwierdził, że robione są badania na temat możliwości harmonizacji warunków pracy w rozpatrywanej służbie ze względu właśnie na praktykowane atypowe rozkłady czasu pracy, poza ogólnymi/normalnymi godzinami pracy.

**Skarga wniesiona w dniu 25 października 2007 r. —
Kolountzios przeciwko Komisji**

(Sprawa F-117/07)

(2007/C 315/93)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Kolountzios (Bruksela, Belgia) (przedstawiciele: S. Orlandi, A. Coolen, J.-N. Louis i E. Marchal, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 11 maja 2007 r. oddalającej żądanie skarżącego dotyczące obliczenia wartości uprawnień emerytalnych nabytych przez skarżącego przed wstąpieniem do służby Komisji w drachmach, w greckich zakładach ubezpieczeń społecznych TMSEDE i ELPP, w oparciu o zaktualizowaną średnią stawkę przeliczeniową określoną przez Komisję w celu uwzględnienia fluktuacji drachmy w okresie składkowym;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu skargi skarżący, urzędnik w grupie zaszerogowania AD 12, stopień 4, podnosi trzy zarzuty, z których pierwszy dotyczy niezgodności z prawem ogólnych przepisów wykonawczych do art. 11 ust. 2 załącznika VIII do regulaminu pracowniczego (w szczególności art. 7 ust. 3) i w razie potrzeby niezgodności z prawem tego przepisu regulaminu pracowniczego.

Zarzut drugi dotyczy naruszenia art. 3 rozporządzenia Rady (WE) nr 1103/97 z dnia 17 czerwca 1997 r. w sprawie niektórych przepisów dotyczących wprowadzenia euro (Dz.U. L 162, str. 1).

Zarzut trzeci dotyczy naruszenia zasad pewności prawa, równości traktowania oraz niedyskryminacji.

kową, włączając w to uszczerbek na zdrowiu, jakiego skarżący doznał pomiędzy dniem 1 listopada 2006 r. a dniem 31 grudnia 2006 r., jako rezultat niezgodnego z prawem postępowania Komisji i w tym zakresie stwierdzenie nieważności stwierdzających inaczej decyzji Komisji z dnia 12 stycznia 2007 r., z dnia 26 lutego 2007 r. i z dnia 20 lipca 2007 r.;

- Zasądzenie od pozwanego odsetek za opóźnienie w wypłacie wyżej wymienionych należnych kwot za okres od dnia 26 lutego 2007 r. do dnia zapłaty, w wysokości wyższej o 2 % rocznie od stopy głównych operacji refinansowych ustalonych przez Europejski Bank Centralny za dany okres;
- Obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Skarga wniesiona w dniu 22 października 2007 r. — Strack przeciwko Komisji

(Sprawa F-118/07)

(2007/C 315/94)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Guido Strack (Kolonja, Niemcy) (przedstawiciel: H. Tettenborn Rechtsanwalt)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- Zasądzenie od pozwanego na rzecz skarżącego zadośćuczynienia w wysokości 1 000 EUR za krzywdę, włączając w to uszczerbek na zdrowiu w okresie od dnia 8 września 2006 r. do dnia 7 października 2006 r., wyrządzonych mu przez to, że do tego ostatniego dnia Komisja nie zdołała wydać zgodnej z prawem decyzji w sprawie jego wniosku z dnia 7 marca 2005 r. o stwierdzenie, że jego choroba jest chorobą zawodową i uchylić w tym zakresie sprzeczne z tym decyzje Komisji z dnia 12 stycznia 2007 r., z dnia 26 lutego 2007 r. oraz z dnia 20 lipca 2007 r.;
- Zasądzenie od pozwanego odszkodowania w wysokości nie niższej niż 10 000 EUR za szkodę majątkową i niemajątkową

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie swej skargi o odszkodowanie, skarżący wskazuje na fakt, że Komisja i Europejski Urząd ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF) popełnili szereg błędów administracyjnych i dopuścili się niezgodnych z prawem działań w stosunku do niego w latach 2000-2006. Dotyczy to w szczególności jego środowiska pracy i mobbingu w miejscu pracy, traktowania jego 'whistle-blowing', sposobu w jaki były prowadzone postępowania w sprawie oceny i awansu, bezprawnego ujawnienia jego danych osobowych, utrudniania jego prób uzyskania wyjaśnień i dowodów na te naruszenia prawa, a także okoliczności towarzyszące bezprawnemu i spóźnionemu nadaniu biegu jego wnioskowi w oparciu o art. 73 i 78 regulaminu pracowniczego Urzędników Wspólnot Europejskich (regulamin pracowniczy).

Skarżący twierdzi, że pozwany naruszył w ten sposób normy dotyczące ochrony zdrowia, art. 255 WE, art. 1, 3, 8 i art. 41 i nast. Karty Praw Podstawowych, art. 8 i 13 Europejskiej Konwencji o Ochronie Praw Człowieka, rozporządzeń nr 1049/2001 i nr 45/2001, art. 11a, 12, 22a, 22b, 24, 25, 26, 26a, 43, 45, 73 i 78 regulaminu pracowniczego, instrumentów prawnych, w oparciu o które utworzono OLAF, a w szczególności obowiązku staranności ciężącego na administracji i zakazu arbitralnego działania.

Skarżący wyrządzić miał tym samym szkodę majątkową i niemajątkową, ponieważ, jak pozwany przyznał w międzyczasie w ramach postępowania z art. 73 i 78 regulaminu pracowniczego, skarżący zachorował wskutek tych administracyjnych błędów i w końcu został inwalidą. Bezprawne i opóźnione przeprowadzenie powyższego postępowania wyrządziło mu dodatkową szkodę niemajątkową.